

CEVA BUN DIN CEVA ÎNSPĂIMÂNTĂTOR

DRAGI PRIETENI, pentru acest mesaj am ales un titlu mai ciudat, „Ceva bun din ceva înspăimântător.”

Folosind cuvântul „înspăimântător”, mă gândesc la faptul că în războiul din propria-mi viață, asemenea unei bestii sălbatice din junglă, ceva înspăimântător a ieșit din vizuina lui lăsând lumea cu carnea sfâșiată și sufletul împietrit de groază.

Poate ceva bun să iasă din doi gemeni înspăimântători? Poate exista vreun beneficiu de pe urma războiului, „acel joc nebunesc pe care lumea adoră să-l joace”? (Swift)

Eu consider că prin guvernarea unui Dumnezeu neprihănit care urmărește un anumit scop, vom putea răspunde afirmativ la această întrebare; dar să nu stăm în imediata apropiere a flăcărilor de foc, a curenților încrucișați ai proiectilelor azvârlite din ură, a izbucnirilor negre ale talazurilor de mânie care apasă și pulsează în coapsele celor căzuți, astfel încât haosul însuși devine o confuzie agitată și înspăimântătoare și unde nimic nu e tăcut decât moartea.

Nu, trebuie să părăsim câmpul de luptă și să ne retragem spre cutia îndepărtată a timpului destinată observatorilor, izolată de prim planul zgomotos și rezervată celor care vor privi problemele, chiar și războaiele, de la înălțimea serenă a reflecției calme.

Să ne însușim această atitudine și perspectivă și, în ceea ce privește Israelul, vom descoperi în mod neașteptat că Primul Război Mondial a pregătit Țara pentru Popor pe când al Doilea Război Mondial a pregătit Poporul pentru Țară!

Să înțelegem deci că, în ceea ce privește Țara Sfântă, Dumnezeu este primul cu drepturi asupra ei. Această afirmație nu este nici „drăgălașă”, nici stupidă; este pur și simplu o declarație a Scripturii enunțată foarte clar în Ezechiel 38:14-16.

Urmașilor lui Avraam, și anume celor douăsprezece seminții ale lui Israel, poporului cunoscut sub numele de poporul iudeu, Dumnezeu Și-a dat țara pentru o posesie necondiționată și nelimitată în timp. Este ca și cum națiunea Israel ar fi un chiriaș cu drepturi bine definite al Dumnezeului celui Veșnic.

Domnul Garcia-Granados scrie în cartea sa informativă Nașterea Israelului:

„Puțini știau că Palestina nu fusese niciodată un stat suveran arab; chiar și perioada în care a făcut parte din imperiul arab a fost atât de scurtă încât, din punct de vedere istoric reprezintă doar o scânteie. Palestina a căzut în mâinile lui Omar în secolul al șaptelea.

După mai puțin de patru secole, turcii seleuci au dezmembrat-o, fiind cucerită ulterior de numeroase popoare non-arabe - cruciații, kurzii, mongolii, mamelucii, tătarii, din nou mongolii, și, în 1516, turcii otomani. A rămas o provincie otomană până în Primul Război Mondial.” (Nașterea Israelului, de Garcia-Granados, pg. 63)

Prieteni, citatul pe care tocmai l-am încheiat este atât valoros cât și informativ.

Permiteți-mi acum să vă îndrept atenția spre un caz deosebit de interesant de repetare cronologică în istorie, căruia i se aplică foarte bine principiul profetic cunoscut ca și Canonul Dublului Sens, cu care ne-am familiarizat în mesajul anterior.

După cum știți, Templul din Ierusalim a fost mereu considerat monumentul exterior care simboliza realitatea Prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său Israel.

S-a declarat că nici o altă clădire nu a atras mai mult atenția în lumea antică decât Templul lui Solomon pe care l-a finalizat în jurul anului 1012 înaintea erei noastre. Această structură magnifică și elaborată a fost distrusă de puterea babiloniană sub conducerea lui Nebucadnețar în anul 587 înaintea erei noastre.

Templul a fost reconstruit de exilații care s-au întors din Babilon sub conducerea lui Zorobabel în anul 520 înaintea erei noastre, dar la o scară mai puțin grandioasă, până când, după 500 de ani, Irod a reconstruit din nou templul în anul 20 înaintea erei noastre.

Acest al Doilea Templu reconstruit a fost distrus de puterea romană aflată sub conducerea lui Titus în anul 70 al erei noastre.

Observați acum acest aspect uimitor. Sunt sigur că vă va interesa. Templul construit de Solomon a fost complet distrus de babilonianul Nebucadnețar în ziua a noua a lunii evreiești Av.

Tot în ziua a noua a lunii evreiești Av a fost distrus și templul reconstruit de romanul Titus, în anul 70 al erei noastre.

Ce să mai spunem când auzim interesantul fapt, atât de puțin cunoscut, că tot în a noua zi a lunii evreiești Av a anului 1914, Anglia și Germania au intrat în Primul Război Mondial, eveniment care s-a dovedit a fi prima bubuitură cu berbecule în ușile închise ale Palestinei - după cum era cunoscută pe atunci - uși ruginite masiv de secolele de închidere față de poporul Israel, dar care aveau să se deschidă la scurt timp pentru a permite intrarea exilaților oboșiți ai lungului Galut, pregătind astfel calea pentru Restaurarea prezentă.

Haideți să vedem din punctul nostru de observație, amplasat în teatrul timpului, cum a pregătit Primul Război Mondial Țara pentru Popor, poporul căruia Dumnezeu i-a dat-o. Pe 5 noiembrie 1914, Imperiul Otoman, din care făcea parte și Palestina, a declarat război aliaților.

Pe 2 noiembrie 1917, a fost promulgată faimoasa Declarație Balfour care privea cu ochi favorabili stabilirea Palestinei ca locuință națională a poporului iudeu. Este demn de notat faptul că oamenii de stat britanici asociați în mod direct cu acest document istoric au fost d-l Balfour și d-l Lloyd-George, ambii oameni temători de Dumnezeu care credeau Scriptura. Oriunde se întâlnesc aceste două calități îngemănate, nu există ezitare în a recunoaște relația divină stabilită între poporul Israel și Țara Israel; este pe deplin adevărat că Biblia este Mandatul Israelului, și fericite de națiunea sau persoana care acceptă acest lucru.

De aceea este foarte semnificativ faptul că pe 11 decembrie 1917, generalul Allenby a intrat în Ierusalim în fruntea unei armate aliate victorioase care includea, apropo, 8000 de legionari iudei. Astfel, prieteni, ziua de 4 august 1914 din calendarul gregorian – semnificativ, după cum am arătat deja, Tisha B'Av, în calendarul evreiesc – a fost martora scoaterii din teacă a unei săbii care a străpuns barierele obstrucției față de Eretz Yisrael, prezentând Poporului Țara.

Toate bune până aici; dar cum a reacționat poporul? A fost încântat de noua perspectivă? A fost gata să îmbrățișeze cu dragoste țara?

Da, atât Țara Israel cât și Poporul Israel, secătuite și cicatrizate de agonia cauzată de două mii de ani de separare, s-au îmbrățișat într-o reunire arzătoare.

Țara, lepădându-și veșmintele sărace și sumbre ale neglijării, s-a ivit imediat în veșminte verzi și aurii; dar s-a întâmpnat ceva neașteptat.

Declarația Balfour devenise un instrument al legii internaționale la San Remo, pe 25 aprilie 1920, când aliații au adoptat-o și au încredințat Mandatul Marii Britanii; dar, pe 17 mai 1939, guvernul Neville Chamberlain a emis o Hârtie Albă – albă în nume doar – prin care se restricționa cumpărarea de pământuri de către iudei și se limita emigrarea iudeilor la 75.000 pe o perioadă de cinci ani, după care iudeii puteau emigra în Palestina doar cu acceptul arabilor.

Nu doar iudeii, ci și alte popoare au susținut că această Hârtie Albă a fost contrară intenției Mandatului. De aceea ea a fost trimisă la Comisia Permanentă a Mandatelor din cadrul Ligii Națiunilor, care s-a pronunțat împotriva Hârtiei Albe, susținând argumentul iudeilor.

În această perioadă a început să se ridice la orizont un sinistru fiu al lui Satan sub semnul rău al sângelui. Adolph Hitler a început să se laude că dominarea mondială pe care o va stabili va dura o mie de ani! O laudă în van!

El a plănuit să-și assembleze imperiul cu ajutorul sângei Israelului, dar nu l-a luat în calcul pe Dumnezeu Israelului și asigurarea divină că oricine va ridica mâna împotriva poporului Legământului lui Dumnezeu, poporul iudeu, va comite un act de sinucidere spirituală și națională.

Istoria ne arată că Dumnezeu Își ține promisiunile și deși condus de demoni, Hitler a azvârlit globul în baia de sânge a celui de-al Doilea Război Mondial, nu poate fi negat faptul că, mai mult ca oricând, poporul iudeu era gata pentru Țară.

Astfel, când Statul Israel a fost declarat și a renăscut pe 14 mai 1948, s-a putut spune că din ceva înspăimântător a ieșit ceva bun; Hitler, cel îmbibat în ură, a fost instrumentul involuntar al nașterii Israelului, prin guvernarea absolută a Dumnezeului care nu-și abandonează niciodată poporul Israel.

Dr. Lawrence Duff-Forbes

(1900-1964)

Director fondator al David House Fellowship Inc.

Acest articol este un extras din seria radiofonică foarte populară, „Treasures From the Tenach” – „Comori din Tenach”, care este și transcrisă. Atât versiunile audio (tastați MP3 tab, apoi „007goodghastly.mp3”) cât și cele în scris sunt disponibile gratuit la www.thevineyard.org.au